

รอดตาย...เพราะได้เป็นลูกหลวงพ่อ

ธีรพงษ์ ธรรมรัช

R12006

“ขวัญ” เป็นคำเรียกขานที่คุณพ่อ คุณแม่ ญาติพี่น้องและคนทั่วไปใช้เรียกผม หมายความว่า เป็น “ขวัญใจ” ของคุณแม่ (คุณแม่สุมาลี ผ่องประพันธ์) และคุณพ่อ (คุณพ่อสุรศักดิ์ ธรรมรัช) เพราะที่ท่านทั้งสองแต่งงานอยู่กันมานานถึง ๙ ปี ผมจึงได้เกิดมาเป็นสมาชิกในครอบครัว เมื่อตอนผมเกิดใหม่ ๆ ผมเป็นคนอ่อนแอและขี้โรครามาก คุณแม่เล่าให้ฟังว่า ผมเกิดมาได้ ๗ วัน ก็ป่วย..หายใจหอบ ตอนแรกหมอบอกว่าเป็นโรคปอด แต่ผลวินิจฉัยสุดท้ายสุด สรุปว่าเป็นโรคหัวใจรั่ว คุณแม่ต้องนำผมไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเปาโลฯ นานนับเดือน

ที่โรงพยาบาล ผมต้องเข้า-ออก ระหว่างห้องพักกับห้อง ไอ.ซี.ยู. ตลอด คุณแม่บอกว่าช่วยนั้นอาการของผมเป็นตายเท่ากัน ถ้าตัวผมเขี้ยวคล้ำไปหมด ผมต้องใส่เครื่องช่วยหายใจตลอดเวลา คุณแม่คุณพ่อเกือบจะสิ้นหวังในการมีชีวิตรอดของผม แต่แล้วด้วยเดชะบุญ...คุณป้าสุกัญญา ลิขิต ซึ่งเป็นเพื่อนคุณแม่และเป็นผู้มีบุญคุณต่อชีวิตผม ได้แนะนำคุณแม่ว่า “มีหลวงพ่อองค์หนึ่งที่จังหวัดสิงห์บุรี เก่งมาก ๆ เลย ควรยกผมให้เป็นลูกหลวงพ่อซะ จะได้มีชีวิตรอด” ..ตอนแรกคุณแม่ไม่ค่อยเชื่อ เนื่องจากคุณแม่ไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เพราะคุณแม่เป็นอิสลามิกชน แต่คุณป้าสุกัญญาก็บอกคุณแม่อย่างมั่นอกมั่นใจว่า “ห้องขวัญหายแน่ ถ้ายกให้เป็นลูกหลวงพ่อ” คุณแม่เริ่มสับสนและลังเลใจ แต่ในที่สุดเมื่อคุณแม่ คุณพ่อ และคุณป้าสุกัญญาได้ลงความเห็นที่ชีวิตของผมใกล้ความตายทุกขณะ..ท่ามกลางสายระโยงระยางของเครื่องช่วยหายใจเช่นนี้ ทำไมไม่ลองทำดู เพราะไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร ในที่สุด..คุณแม่กับคุณป้าสุกัญญาก็พากันไปวัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เพื่อพบหลวงพ่อพระราชสุทธินาถมงคล (หลวงพ่อจรรย์) และเล่าเรื่องของผมให้ท่านฟังพร้อมทั้งขอร้องวิงวอนให้ท่านช่วยชีวิตผมและรับผมเป็นลูก (โดยท่านเป็นพ่อทูนหัว) หลวงพ่อไม่ยอมรับปาก..แต่บอกว่าอีก ๒-๓ วัน ให้คุณแม่ไปฟังข่าวที่วัดดอนเมือง เพราะท่านจะไปเทศน์ที่นั่น พร้อมกันนั้นท่านก็ขอที่อยู่ของครอบครัวเราเอาไว้

สามวันถัดมา...คุณแม่กับคุณป้าสุกัญญาได้ไปพบหลวงพ่อที่วัดดอนเมือง คุณแม่บอกว่า ..คุณแม่ก็มาราบหลวงพ่อด้วยความหวังซึ่งเป็นทางสุดท้ายที่คุณแม่มีอยู่ ..หลวงพ่อบอกคุณแม่ว่า “ไม่ต้องกลัว หลวงพ่อช่วยได้” โดยท่านบอกว่าท่านแผ่เมตตาให้แล้ว หลังจากนั้น..อาการของผมก็ดีขึ้น และในที่สุดก็กลับบ้านได้

เมื่อผมอายุได้ ๔ ขวบ อาการลิ้นหัวใจรั่วยังมีอยู่ คุณแม่กับคุณป้าสุภัญญาได้ไปพบ หลวงพ่ออีกครั้ง เพื่อถามว่าจะทำอย่างไรดีกับกรณีของผม หลวงพ่อบอกว่า “ให้หมอผ่าตัด รักษาลิ้นหัวใจไปเลย ไม่ต้องกลัว ไม่มีอันตราย ลุกขวัญจะหายดีและแข็งแรง” คุณ พ่อคุณแม่จึงพาผมเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดรักษาลิ้นหัวใจ ด้วยความเชื่อมั่นว่าคำบอก กล่าวของหลวงพ่อดังกล่าวเป็นจริง ..ด้วยเดชบารมีของหลวงพ่อกู้ผม ทำให้การผ่าตัด เป็นไปด้วยความราบรื่น พักฟื้นอยู่ในโรงพยาบาลแค่ ๒ วัน ผมก็สามารถกลับบ้านกับคุณแม่ คุณพ่อได้ หลังจากนั้นอาการของผมก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ และสุขภาพแข็งแรงมาจนถึงปัจจุบันนี้

พอผมอายุได้ ๑๓ ย่าง ๑๔ ขวบ หลวงพ่อก็บอกคุณแม่ของคุณแม่ของผมว่าให้ผมบวช เณร ในโครงการสามเณรใจเพชร ของสมเด็จพระเทพฯ ซึ่งเป็นการบวชเณรภาคฤดูร้อน คุณ พ่อคุณแม่เห็นว่าผมเริ่มจะเข้าสู่วัยรุ่น ควรจะได้เรียนรู้หลักธรรมคำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนดีของครอบครัวและของสังคมต่อไปในภายหน้า ซึ่งผมก็ไม่ ขัดข้อง ผมบวชและจำพรรษาอยู่วัดอัมพวันเป็นเวลา ๑ เดือน โดยมีหลวงพ่อพระราชสุทธิ ญาณมงคลเป็นพระอุปัชฌาย์ ผมได้รับความเมตตาอย่างสูงจากหลวงพ่อ..ตลอดระยะเวลาที่ ผมจำพรรษาอยู่ที่วัดอัมพวันนั้น

ทุกวันนี้ครอบครัวของเราพากันไปกราบนมัสการหลวงพ่อกู้ที่วัดอัมพวันเป็นประจำทุก เดือน ผมถือว่าผมเป็นคนโชคดีอย่างมหาศาลที่มีพ่อทูนหัว..คือหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณ มงคล ผมกับคุณพ่อจะสวดมนต์บทพระพุทธรุคุณ ตามที่หลวงพ่อสอนไว้เป็นประจำ ส่วนคุณ แม่จะนั่งสมาธิ ยุบหนอ-พองหนอ และระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อกู้ทุกวัน คุณแม่เองยังต้อง ปฏิบัติภารกิจเยี่ยงอิสลามมิชชนตามปกติ ..แต่ด้วยความเชื่อมั่นว่าทุกศาสนาสอนให้เป็นคน ดี ..และผมรอดตายมาได้เพราะเป็นลูกของหลวงพ่อกู้ จึงทำให้คุณแม่มั่นใจในการทำมาดี และเชื่อว่าการนั่งสมาธิและแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ทั้งหลายเป็นเรื่องที่ดี ที่ควรทำอย่างยิ่ง

ปัจจุบันผมอายุ ๑๖ ปีแล้วครับ เรียนอยู่ ปวช. ปีที่ ๑ สาขาช่างก่อสร้าง ที่ วิทยาลัยเทคนิคอยุธยา ผลการเรียนของผมอยู่ในเกณฑ์ดี และครอบครัวของเราก็อยู่ในฐานะ ที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเราทุกคนโชคดีที่ได้พบหลวงพ่อกู้ ส่วนผมเองรอดตายมาได้เพราะได้เป็น ลูกหลวงพ่อกู้ครับ..